

způsobilá přivoditi poškození nebo smrt člověka a která nastala mimo osobu poškozeného.

Nesprávné právní posouzení shledává dovolatel také v tom, že odvolací soud neuznal za opodstatněný vyvíňovací důvod vyšší moci, povětrnostní poměry, které prý mají pro dráhu povahu vyšší moci, jichž vliv nebyla dráha s to odstraniti přes veškerá bezpečnostní opatření, kterých užila a které jí byly po ruce, a že neuznal za opodstatněný vyvíňovací důvod zavinění žalobce samého a třetí osoby, velitele vojenské asistence. Sněhová vichřice jako událost postihující železniční provoz z venčí, může zajisté býti vyšší mocí, v souzeném případě však nepřivodila příhodu v dopravě, jak byla svrchu vylíčena, neboť v § 2 zák. čís. 27/69 ř. zák. se k vyvinění dráhy vyžaduje důkaz, že příhoda v dopravě byla způsobena neodvratnou náhodou (vyšší mocí), tomu však tak v souzeném případě není a tento důkaz také dráha neprovedla. Že příhoda v dopravě, jak byla svrchu vylíčena, byla způsobena zaviněním poškozeného nebo neodvratným činem třetí osoby, jejíž zavinění dráha nemá zastupovati, nebylo rovněž prokázáno.

Čís. 11392.

Byl-li kupitel právoplatně odsouzen k zaplacení kupní ceny, aniž bylo v rozsudku toto plnění učiněno závislým na vzájemném plnění prodávatele, nemůže kupitel exekuci k vydobytí kupní ceny odporovati (§ 35 ex. ř.) z důvodu, že mu koupené zboží nebylo dosud dodáno. Kupitel nemůže se domáhati zrušení exekuce ani z toho důvodu, že uložil kupní cenu u peněžního ústavu na vkladní list, jež ponechal u sebe, neschválil-li prodávatel výslovně tento způsob placení.

(Rozh. ze dne 8. února 1932, Rv I 176/31.)

Žalovaná banka vedla proti žalobci exekuci k vydobytí kupní ceny za dodané zboží. Žaloba o nepřípustnost exekuce byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce se domáhá žalobou, by byla exekuce, povolená žalované bance na základě rozsudku krajského soudu ze dne 23. dubna 1928, prohlášena za nepřípustnou, poněvadž prý žalovaná banka, pokud se týče její postupitelka firma F. nesplnila své smluvní povinnosti, by žalobci vydala zboží, jehož kupní cena jest právě exekucí vymáhána. Leč rozsudek stanoví zcela přesně, že žalovaný (nynější žalobce) jest povinen zaplatiti žalobkyni (nynější žalované) 16.038 Kč se 6%ními úroky od 8. května 1927, nečině toto plnění závislým na vzájemném plnění odpůrkyně. Námitku, že mu nebylo zboží dodáno, vznesl nynější žalobce již v onom sporu, soud však tehdy zjistil, že tehdejšímu žalovanému bylo zboží zasláno 6. května 1927 zároveň s účtem na zažalovanou

částku, že účet i zboží došly žalovaného 7. května 1927, pokud se týče, že toho dne se stala reální oblace, že však žalovaný neoprávněně odepřel zboží přijati a že zboží jest uloženo pro něho ve skladišti firmy F. Vyvrátiv takto námitku žalovaného, odsoudil ho soud k zaplacení kupní ceny. To byl stav věci při vydání rozsudku v původním sporu. V nynějším sporu tvrdil žalobce, že žádal od žalované dodání zboží a projevil ochotu je odebrati, že však firma F. odmítla je vydati, trvající na tom, aby nejprve zaplatil celou pohledávku 16.038 Kč bez ohledu na právoplatné soudní vyrovnání. Naproti tomu uvedla žalovaná, že žalobce nezaplatil ani jednu vyrovnací kvotu, ač již pět kvot bylo splatných a že bez souhlasu a proti její vůli skládal vyrovnací kvoty na složný list Spořitelny města K., který si ponechal, takže mohl jím disponovati jen on sám a nikoli žalovaná. Nelze se vraceti k tomu, co bylo zjištěno před právoplatným rozsudkem, a jest uvážiti jen, zda byla firma F. neb její postupnice povinna po rozsudku vydati žalobci zboží, ač nesplnil své povinnosti, určené tímto právoplatným rozsudkem. Nemůže býti pochybnosti, že žalobce musil nejprve vyhověti této bezpodmínečné povinnosti, ovšem v rámci schváleného vyrovnání, neboť jinak by neměl rozsudek významu. Jest nesporno, že žalobce neplatil vyrovnací kvoty žalované jako postupnici firmy F., nýbrž že je ukládal na vkladní list spořitelny v K., který, jak zjištěno, ponechal u sebe, tedy neuložil ho, jak v odvolání a i v dovolání nově a proto nepřipustně uvedl, pro žalovanou u jejího právní zástupce. Že žalovaná tento způsob splácení kvot výslovně schválila, nebylo tvrzeno. Z toho, že neodpověděla na dopis z 31. prosince 1928, kterým jí prý žalobce sdělil, že bude vyrovnací kvotu ukládati v předepsaný čas na vkladní list do té doby, než mu bude zboží řádně dodáno, a pak že teprve uvolní takto složené vyrovnací splátky — nelze usuzovati na souhlas žalované, i kdyby byla dopis dostala, což popírá. Žalovaná byla oprávněna žádati přímé a včasné placení kvot, nebyla jednostranným projevem žalobcovým nikterak vázána a nemusila naň vůbec odpovídati. Žalobce, ponechav vkladní list u sebe, vlastně vůbec neplnil, ba ani neučinil opatření, by žalovaná, kdyby zboží dodala, mohla se složenou částkou nezávisle na žalobcově vůli nakládati. Za těchto okolností není rozumného důvodu, by se za to musilo pokládati, že žalovaná, neodpověděvši na onen dopis, nabídku žalobcovu schválila (§ 863 obč. zák.). Nebylo proto třeba, by byl připuštěn důkaz výslechem stran o tom, zda žalovaná tento dopis dostala, a není řízení neúplné, nebyl-li důkaz ten proveden. Žalobce, nesplativ vyrovnací kvoty řádně a včas, musí nésti důsledky vytčené v § 57 vyr. ř. Proto také exekuce pro celou pohledávku, která obživla a dávno jest splatná, není nepřipustná.

Čís. 11393.

Připustnost pořadu práva pro náhradní nárok proti tomu, kdo privodil úraz řídě jako aktivní vojín vojenský povoz, začez byl právoplatně odsouzen vojenským trestním soudem pro přečin podle § 599 voj. tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. února 1932, Rv I 622/31.)